

Arrest

nr. 127 869 van 5 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guatemalaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Marie DE LE COURT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 25 maart 2011 het Rijk binnen en diende op 15 mei 2013 een asielaanvraag in. Op 23 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, E. B. K. F., heeft de Guatemalaanse nationaliteit. U bent evangelisch christen. U bent geboren op 13 januari 1986 in El Tumbador in het departement San Marco in Guatemala. Op vijfjarige leeftijd ging u samen met uw broer J. X. E. B. bij uw tante en oom wonen in Villa Nueva in het hoofdstedelijk departement Guatemala omdat uw ouders naar de Verenigde Staten emigreerden. U groeide daar op met uw oom, tante en nicht J. Mari. Mal.. Toen u dertien jaar oud was, keerde u twee jaar terug naar uw ouderlijk huis. Nadien woonde u opnieuw bij uw oom en tante. U beëindigde de middelbare school en u behaalde een diploma hoger onderwijs (leerkracht) op het einde van 2009. U werkte bij de organisatie

Conjuve van begin 2008 tot januari 2010. U gaf er workshops aan jongeren en begon mee te werken op de financiële afdeling toen uw nicht J. Mari. Mal.. er directrice werd. U werkte van begin 2010 tot mei 2010 als leerkracht op een school op het platteland. Tussen november 2010 en maart 2011 verbleef u in Cancun, Mexico, om daar te werken. U bent ongehuwd. U hebt een zoon, Chr. Al. E. B., die op 22 januari 2013 in België werd geboren. Uw zoon heeft de Guatemalteekse nationaliteit. Toen u zeven maanden zwanger was, liet de vader van uw zoon u in de steek. Uw ouders wonen momenteel in uw geboortestad El Tumbador in het departement San Marco in Guatemala. Uw jongere broer R. H. E. B. woont bij uw ouders. Uw oudere broer J. Marc. E. B. is gehuwd, heeft drie kinderen en woont in een eigen huis. U hebt nog contact met uw ouders.

De problemen die aan de basis van uw asielaanvraag liggen zijn het gevolg van uw betrokkenheid bij het werk van uw nicht J. Mari. Mal. die geld verduisterde van Conjuve, de organisatie waarvan zij directrice was. Er loopt momenteel een proces tegen haar. Zij vreest dat u geheime informatie over haar activiteiten zal kenbaar maken.

Uw nicht behoorde tot de partij Union Nacional de Esperanza (UNE) en u begeleidde haar bij haar politieke werk (mee campagne voeren voor president Alvaro Colon). U stond haar bij op de financiële dienst van de organisatie Conjuve waarvan zij directrice was. U ging met haar naar personen die betrokken waren bij drugshandel om deals te sluiten. In het jaar 2009 werd uw nicht J. Mari. Mal. uit haar functie gezet vanwege een geldverduisteringschandaal waarbij zij betrokken was na een auto-ongeval waarbij haar dochter gewond raakte. In januari 2010 werd u eveneens ontslagen omdat u haar nicht was. Na uw vertrek bij Conjuve ging u aan de slag als leerkracht. In februari 2010 werd twee keer een poging ondernomen door twee mannen om u te overvallen. U kon beide keren ontsnappen. U ging naar de politie om dit te melden. Omdat de politie u steeds vroeg of u er wel zeker van was of u een klacht wilde indienen, zag u hier uiteindelijk van af. In mei 2010 kreeg u op de school waar u les gaf een dreigbrief die werd ondertekend door de bende Mara 18 en waarin vermeld stond dat uw tong zou worden afgesneden indien u uw mond niet zou houden. Uw nicht vertelde u eveneens dat u moest zwijgen. In 2011 begon het proces tegen uw nicht J. Mari. Mal.. Tussen november 2010 en maart 2011 ging u in Cancun, Mexico, werken. In maart kwam u een week terug naar Guatemala. Vervolgens reisde u op 25 maart 2011 naar België. Tijdens uw verblijf in België had u uw nicht twee keer aan de telefoon. Een keer zei ze dat het goed was dat u zweeg en dat u niet de Judas van de familie mag worden, de andere keer feliciteerde zij u met uw zwangerschap. In mei 2012 werd uw broer J. Marc. E. B. ontvoerd gedurende negen uur. Uw moeder kreeg een telefoon van een bendelid die haar zei dat ze gevolgd werd en dat de opdracht werd gegeven haar te doden maar dat dit niet zou gebeuren omdat bleek dat ze niets verkeerd deed.

U diende op 15 mei 2013 een asielaanvraag in België in.

Bij terugkeer naar Guatemala vreest u uw nicht en haar entourage omdat u op de hoogte bent van de illegale activiteiten van uw nicht en zij niet wil dat u deze openbaart. Daarnaast geeft u ook aan dat het moeilijk is om te ontsnappen aan de invloed van het gezin waar u bent opgegroeid.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw paspoort, de identiteitskaart van uw zoon Chr. Al. E. B., een bewijs van gezinssamenstelling van de gemeente Anderlecht, een inschrijving in het bevolkingsregister van Guatemala (geboorteakte), vier documenten van goed gedrag en zeden, een dreigbrief van Mara 18, een klacht die door uw broer werd neergelegd bij de politie na zijn ontvoering, twee bevestigingsbrieven van Conjuve voor en een bundel krantenartikels voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, is omdat uw verklaringen over de elementen die aan de basis liggen van uw asielaanvraag niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst blijkt uit uw asiëldossier dat u op 25 maart 2011 in België aankwam en dat u zich pas op 15 mei 2013 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meldde voor het indienen van een asielaanvraag.

Dat u ruim twee jaar wachtte alvorens asiel aan te vragen, doet vragen rijzen aangaande de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. U verklaart dat u in de periode na uw aankomst in België niet op de hoogte was van het bestaan van de asielprocedure en dat u daarom niet eerder een asielaanvraag indiende (CGVS p.11). U had echter sinds de periode waarin u zwanger was van uw zoon Chr. Al. E. B., die geboren werd op 21 januari 2013, contact met een sociaal assistente die u inlichtte over de mogelijkheid van een asielaanvraag en in contact bracht met het OCMW (CGVS pp.11,12). U werd bijgevolg al ruime tijd voordat u een asielaanvraag indiende geïnformeerd over deze procedure. Bovendien verklaart u dat u in Guatemala sinds 2008 aan de zijde van uw nicht J. Mari. Mal. actief was binnen een politieke partij (CGVS pp.9,10). In deze context verbaast het dat u nog nooit had gehoord van de asielprocedure zou hebben gehoord (CGVS pp.9,10). Rekening houdend met bovenstaande is het weinig geloofwaardig dat onwetendheid aangaande de asielprocedure aan de basis zou liggen van uw laattijdige asielaanvraag. Dat u na uw aankomst in België meer dan twee jaar heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen zet de geloofwaardigheid van uw vrees op de helling.

Daarnaast kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die aan de basis liggen van uw asielaanvraag vanwege uw tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen hieromtrent.

Het CGVS betwist niet dat uw nicht J. Mari. Mal. wordt aangeklaagd vanwege fraude. Het is echter niet geloofwaardig dat u ten gevolge hiervan problemen ondervond met uw nicht. U verklaart dat u uw nicht vreest omdat u steeds aan haar zijde werkte, met haar naar besprekingen met drugsbaronnen ging en op de hoogte was van haar verduisterpraktijken. Uw nicht zou u bedreigen met de boodschap niets te vertellen. Aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht. In eerste instantie dient te worden gewezen op het feit dat u zeer vage en weinige verklaringen aflegt over uw betrokkenheid bij het werk en de campagnes van uw nicht.

Over de drugshandelaren en criminelen naar wie u uw nicht steeds vergezelde in het kader van de verkiezingscampagne en waar u verplicht zou geweest zijn drugs te gebruiken, heeft u geen enkele informatie. Wanneer u gevraagd wordt welke personen jullie in deze context ontmoetten, verklaart u dat u geen namen kan geven, dat jullie van departement naar departement gingen om deze personen te ontmoeten (CGVS p.18). U verklaart dat er bijvoorbeeld geld werd gegeven voor de aanleg van een park in ruil voor de naamsvermelding van de donateur (CGVS p.20). U kunt echter geen enkele naam noemen van zo een donateur (CGVS p.20). Gevraagd naar concretere informatie over deze ontmoetingen, verklaart u dat er werd gepraat over het witwassen van geld, maar dat u niet op de hoogte was van alles wat gebeurde omdat u gedrogeerd was (CGVS p.20). Indien u jarenlang met uw nicht bij drugshandelaren en criminelen ging voor witwaspraktijken en het verzamelen van campagnegeld, is het niet geloofwaardig dat u niets zou weten over de personen met wie jullie contact hadden, noch over de zaken die werden besproken.

Daarnaast verklaart u dat u van begin 2008 tot januari 2010 bij de organisatie Conjuve werkte, eerst voor het geven van workshops aan jongeren, later aan de zijde van uw nicht op de financiële afdeling (CGVS p.9). Begin januari 2010 werd u er volgens uw verklaringen ontslagen omdat uw nicht J. Mari. Mal., voormalige directrice van Conjuve, in opspraak was gekomen wegens fraude (CGVS pp.9,16). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met de bevestigingsbrieven van Conjuve die u voorlegt. Indien u, zoals u verklaart, steeds aan de zijde van uw nicht op de financiële afdeling van Conjuve werkte en in januari 2010 werd ontslagen omdat uw nicht beschuldigd werd van fraude, is het niet geloofwaardig dat de instelling Conjuve u in april 2010 een zeer lovende aanbevelingsbrief zou schrijven (zie documenten in de groene map). In de aanbevelingsbrief die u door Conjuve liet opstellen op 22 maart 2011 staat bovendien geschreven dat u op het moment van schrijven in dienst was bij Conjuve en dat u verlof had van 24 maart tot 7 april 2011 (zie document in de groene map). Deze informatie is tegenstrijdig met uw verklaring dat u in januari 2010 bij Conjuve werd ontslagen omdat uw nicht ervan werd beschuldigd geld te hebben verduisterd, dat u van november 2010 tot maart 2011 in Cancun werkte, een week

terugkwam naar Guatemala en vervolgens op 25 maart 2011 in België arriveerde (CGVS pp.4,5,9). Verder dient te worden gewezen op het feit dat u geen enkel contract voorlegt van uw werk bij Conjuve (CGVS p.9).

U verklaart dat u steeds bij uw nicht was op de dienst Financiën en dat u de opdrachten uitvoerde die u werden opgedragen (CGVS p.17). U verklaart verder dat u niets weet van financiën en dat het de mensen van de financiële afdeling waren die wisten hoe ze de plannen van uw nicht konden uitvoeren (CGVS p.18). U kunt geen gedetailleerde verklaringen over de verduisterpraktijken van uw nicht, noch over de drugshandelaren met wie ze onderhandelingen voerde (zie boven) (CGVS pp.17,18). De personen van de financiële dienst van Conjuve die net als u op de hoogte zijn van de activiteiten van uw nicht, werden volgens uw verklaringen gearresteerd en hun rekeningen werden geblokkeerd (CGVS p.17). Omdat deze medewerkers veel beter op de hoogte zijn van de illegale activiteiten van uw nicht J. Mari. Mal. en zij in het proces moeten voorkomen, is het weinig aannemelijk dat uw nicht u op verschillende manieren zou bedreigen om niet te spreken terwijl u slechts over zeer algemene informatie beschikt. Bovendien blijkt uit uw verklaring dat u op geen enkele manier aanstalten heeft gemaakt om informatie over uw nicht vrij te geven en verklaart u dat u nooit door justitie werd gecontacteerd om getuigenissen af te leggen in het proces tegen uw nicht (CGVS p.19).

Er kan daarnaast geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de bedreigingen door uw nicht in Guatemala, namelijk de twee overvallen in februari 2010, de dreigbrief die u in mei 2010 ontving en de mondelinge bedreigingen van uw nicht (CGVS pp.10,13,16).

Het feit dat u tot uw vertrek naar Cancun in november 2010 – ongeveer zeven maanden na de eerste bedreiging - actief bleef voor de partij UNE en dat u uw nicht bleef assisteren bij het ronselen van stemmen voor president Colon en het bezoeken van drugshandelaars, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen (CGVS p.10). Bovendien zijn uw verklaringen over deze bedreigingen vaag en weinig aannemelijk. U vermoedt dat de brief van Mara 18 in opdracht van uw nicht werd opgesteld omdat er in de brief gevraagd werd uw mond te houden en omdat er geen geld werd gevraagd, zoals gebruikelijk is (CGVS p.12). U weet echter niet of uw nicht contacten had met deze bende. U verklaart dat het zou kunnen dat iemand die voor haar werkte de brief heeft opgesteld en aan Mara 18 heeft bezorgd, maar dat u het niet weet (CGVS p.20). Gezien uw verklaring dat u gedurende jaren uw nicht steeds vergezelde naar drugshandelaren en criminelen, is het opmerkelijk dat u niet weet of uw nicht contacten had met Mara 18. De verklaring dat uw nicht de brief misschien heeft laten opstellen door iemand die voor haar werkt en die brief vervolgens misschien aan Mara 18 heeft bezorgd, berust louter op vermoedens (CGVS pp.20,21). Wat betreft de twee pogingen om u te overvallen in februari 2010, dient te worden opgemerkt dat u hierover in uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord rept (CGVS Vragenlijst). Aangezien u daar gevraagd werd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die aan de basis liggen van uw vrees en u expliciet gevraagd werd of u bedreigd werd door uw nicht, is het merkwaardig dat u deze twee pogingen tot ontvoering niet vermeldt. Verder verklaart u dat u de twee overvallen wilde melden aan de politie maar dat u herhaaldelijk werd gevraagd of u er zeker van was of u een klacht wilde indienen (CGVS p.13). U zou daarom geen klacht hebben ingediend en verklaart dat u om deze zelfde reden de politie naliet te contacteren toen u later een dreigbrief van Mara 18 ontving (CGVS p.13). Het gegeven dat de politie u herhaaldelijk vraagt of u er zeker van bent dat u een klacht wil neerleggen, wijst er niet op dat de mogelijkheid niet bestond om een klacht in te dienen naar aanleiding van de incidenten en de dreigbrief. Het is dan ook opmerkelijk dat u dit niet deed en er niet op aandrong de incidenten en de dreigbrief te noteren. U legt daarnaast geen enkel document voor die uw verklaringen over uw bezoek aan de politie ondersteunen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat uw nicht de opdracht zou geven tot twee overvallen en een dreigbrief terwijl u in deze periode nog steeds nauw samenwerkte met uw nicht en haar vergezelde op ontmoetingen met drugsbaronnen en andere criminelen en dit werk zelfs verderzette tot negen maanden na de eerste overval (CGVS pp.10,16). Het is niet aannemelijk dat uw nicht u blijft opdragen haar te vergezellen bij haar criminele praktijken indien zij er effectief voor zou vrezen dat u deze informatie zou vrijgeven. Tot slot zijn uw verklaringen over de rechtstreekse bedreigingen van uw nicht voor uw vertrek uit Guatemala tegenstrijdig. In uw verklaringen bij DVZ verklaart u dat uw nicht u twee of drie keer heeft gezegd dat u moest zwijgen en dat uw ouders anders zouden boeten (CGVS Vragenlijst p.5). Deze rechtstreekse bedreiging vermeldde u nergens tijdens het gehoor bij het CGVS, ook niet wanneer u herhaaldelijk werd gevraagd of er nog aanwijzingen zijn dat u een vrees zou dienen te koesteren tegenover uw nicht (CGVS pp.12,13,15). Wanneer met

deze vaststelling wordt geconfronteerd, verklaart u dat uw nicht inderdaad één keer deze bedreiging heeft geuit toen u nog in Guatemala was (CGVS p.15). Meteen erna verklaart u dat uw nicht u hier steeds mee bedreigde (CGVS p.15). Op de vraag hoe het komt dat u eerst verklaart dat uw nicht u dit één keer zei en meteen erna verklaart dat uw nicht dit steeds zei, geeft u aan dat het moeilijk voor u is om op niet-chronologische wijze uw verhaal te doen en alle elementen te vermelden (CGVS p.15). Deze verklaring is niet overtuigend. Aangezien er verschillende keren gevraagd werd of er nog aanwijzingen waren dat u uw nicht zou moeten vrezen, kan van u verwacht worden dat u spontaan vertelt over bedreigingen door uw nicht (CGVS pp.12,13,15). Geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ vertelde dat uw nicht u twee of drie keer zei dat u moest zwijgen en dat uw ouders anders zouden boeten, verklaart u dat DVZ u vroeg hoe vaak u werd bedreigd, dat u steeds antwoordde dat u verschillende keren werd bedreigd en dat u uiteindelijk 'twee à drie' keer antwoordde wanneer u gevraagd werd hoeveel keer u ongeveer bedreigd werd (CGVS p.15). Het is niet geloofwaardig dat u twee keer zou worden overvallen, een dreigbrief van Mara 18 ontving en voortdurend mondeling werd bedreigd door uw nicht en dat u vervolgens zou verklaren dat u slecht twee à drie keer werd bedreigd door uw nicht.

Wat betreft de bedreigingen die u na uw vertrek uit Guatemala ontving, dient eveneens te worden opgemerkt dat deze niet geloofwaardig zijn.

U verklaart tijdens het gehoor bij het CGVS dat u uw nicht sinds uw verblijf in België twee keer heeft gehoord aan de telefoon (CGVS p.14.). Eén keer heeft zij u gefeliciteerd met uw zwangerschap (CGVS p. 15). In het tweede telefoongesprek werd zij verhinderd duidelijk te spreken, zij vertelde in flarden dat u er goed aan had gedaan te zwijgen, dat uw broer niets werd aangedaan en dat u niet de Judas van de familie mocht worden (CGVS pp.7,13,15). Het feit dat uw nicht u zegt niet te praten over haar activiteiten wijst er niet op dat u een vrees dient te koesteren tegenover uw nicht bij een terugkeer naar Guatemala.

Er wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de vrees die u koestert voor uw nicht J. Mari. Mal. omdat uw verklaringen over uw betrokkenheid bij het werk van uw nicht en de bedreigingen die uw nicht zou hebben geuit vaag en niet aannemelijk zijn.

Bijgevolg kan er evenmin geloof aan worden gehecht dat uw broer in mei 2012 gedurende negen uur ontvoerd werd en dat uw moeder een dreigtelefoon kreeg waarbij een bendelid haar zei dat ze gevolgd werd en zou gespaard blijven omdat ze zich goed gedroeg (CGVS pp.13,19). Bovendien zijn uw verklaringen hierover vaag en weinig overtuigend. U vermoedt dat de entourage van uw nicht verantwoordelijk is voor de ontvoering van uw broer omdat er geen losgeld werd gevraagd, zoals gebruikelijk is bij ontvoeringen (CGVS p.18). Het is echter weinig aannemelijk dat uw nicht, een jaar na uw vertrek uit Guatemala en zonder enige indicatie dat u haar zou verraden, uw broer zou laten ontvoeren zonder te zeggen wat men met deze ontvoering wilde bereiken. De klacht die uw broer bij de politie neerlegde en die u in uw asiëldossier voorlegt, is louter en alleen gebaseerd op de verklaringen van uw broer en heeft daarom geen bewijswaarde gezien uw verklaringen over deze zaak niet aannemelijk zijn (zie documenten in de groene map). Wat betreft de dreigtelefoon die uw moeder ontving dient opnieuw te worden gewezen op het feit dat het niet aannemelijk is dat uw nicht uw moeder via een bende zou bedreigen terwijl er geen enkele indicatie was dat u haar zou verraden.

Er wordt door het CGVS geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de vrees die u zou dienen te koesteren ten aanzien van uw nicht J. Mari. Mal. omdat zij momenteel voor fraude wordt aangeklaagd en u op de hoogte zou zijn van haar illegale activiteiten. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in het geval dat u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Volledigheidshalve dient nog worden te vermeld dat u aangeeft dat u onder invloed stond van uw nicht J. Mari. Mal. en haar familie bij wie u bent opgegroeid (CGVS p.7). U verklaart dat u in het huis van uw tante en oom leerde roken en drinken (CGVS p.3). Uw vertrouwenspersoon merkt in dit verband aan het einde van het gehoor op dat u psychologisch misbruikt werd door die familie, dat u bijvoorbeeld in een donkere ruimte werd opgesloten en dat zij u minderwaardig lieten voelen (CGVS p.22). Hier dient verder te worden aangestipt dat u gedurende het volledige gehoor de kans kreeg om uw problemen te vertellen, waardoor het opmerkelijk is dat u niets over deze opsluitingen vertelde aan het CGVS en het de vertrouwenspersoon was die deze situatie meedeelde (CGVS p.22). Hoe dan ook wordt geconcludeerd dat deze situaties moreel te veroordelen, maar onvoldoende zwaarwichtig zijn om te

concluderen dat er in het geval van een terugkeer naar Guatemala sprake is van een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U heeft bovendien uw ouders en broers die in El Tumbador in het departement San Marco wonen en bij wie u terecht kan (CGVS p.6).

Er kan u bijgevolg noch de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Uw paspoort, document van gezinssamenstelling, geboorteakte en identiteitskaart van uw zoon Chr. Al. E. B. hebben betrekking op uw identiteit, die niet betwist wordt. De vier bewijzen van goed gedrag en zeden zijn niet gelieerd aan uw asielrelaas. De dreigbrief van Mara 18 heeft slechts bewijswaarde indien deze ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen, waarvan hier geen sprake is. De informatie in de twee bevestigingsbrieven van Conjuve zijn tegenstrijdig met uw verklaringen over uw werk bij Conjuve, zoals reeds omstandig werd gemotiveerd. De klacht die uw broer heeft ingediend na zijn ontvoering is, zoals eerder werd opgemerkt, slechts de neerslag van zijn verklaringen die door geen enkele officiële instantie worden bevestigd. De bundel krantenberichten die u voorlegt, hebben betrekking op de rechtszaak tegen uw nicht J. Mari. Mal.. Deze artikels ondersteunen echter niet uw verklaringen over uw persoonlijke betrokkenheid bij dit proces en kunnen bijgevolg bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift “Verhoornota's van raadvrouw van verzoekster”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan “van artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 ; van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967 ; van artikels 52, 48/3 en 48/4 § 2, juncto 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 2; van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het

verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Verzoekster meent tevens dat de gegeven motivering op een proportionele wijze rekening moet houden met de verschillende elementen die haar worden voorgelegd.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

2.6. Evenmin kan worden ingezien hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet kan geschonden zijn nu dit de bevoegdheid van de commissaris-generaal betreft.

2.7. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

2.8. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige

verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar beweerde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Indien verzoekster vanaf 2006 tot haar vertrek naar Cancun op het einde van 2010 (gehoor p. 3, p. 4, p. 10, vragenlijst 3.3) haar nicht mee begeleidde bij het campagne voeren voor president Colon, dan is geenszins geloofwaardig dat zij tijdens deze campagne betrokken zouden zijn geraakt bij drugsdeals en dan nog zelf drugs zouden hebben moeten gebruiken (gehoor p. 3), laat staan dat ze drugshandelaren zouden moeten ronselen hebben om de president te steunen (gehoor p. 10). Daargelaten dat dergelijke illegale activiteiten electoraal contraproductief zijn, blijft verzoekster hierover dermate vaag dat ze de waarachtigheid ervan niet aantoont. Verzoekster blijft in gebreke enige - laat staan nuttige - concrete namen te noemen (gehoor p. 18) of desgevallend bijnamen zoals in het verzoekschrift wordt gesteld. Voorts kan ze evenmin enige voorbeelden geven van concrete illegale praktijken (gehoor p. 20), zodat verzoekster niet alleen ongeloofwaardig is, doch tevens kan worden vastgesteld – in de hypothese dat dit relaas wel waarachtig zou zijn geweest, *quod non* – dat ze überhaupt geen enkele kennis had van bezwarende informatie. Dat verzoekster niets kan vertellen omdat ze altijd gedrogeerd werd en “*onder de invloed van haar nicht was, dat ze alles moest doen wat haar nicht haar vroeg te doen, gezien ook de psychologische druk die ze beleefde, is het duidelijk dat het doel van de nicht van verzoekster was dat verzoekster niet op de hoogte van alles zou zijn*”, ondergraaft op zich de echtheid van haar beweringen. Immers er kan niet worden ingezien hoe verzoekster enige wezenlijke bijdrage kan hebben in de campagne in een gedrogeerde toestand, laat staan dat hieruit een electoraal positief effect kan volgen. Verzoeksters verhaal komt op dit punt volledig verzonnen over.

3.3.1. Derhalve kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de voorgehouden politieke aard van de vervolging, wat op zich reeds volstaat om de vluchtelingenstatus te weigeren. Verzoeksters argumentatie aangaande het behoren tot de “*de sociale groep van de personen die problemen hebben gekend met de Maras, in casu, omwille van een tussenpersoon, de nicht van verzoekster*” kan niet overtuigen nu zij in dit specifieke geval niet aantoont dat de slachtoffers een aangeboren kenmerk vertonen, een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, noch dat deze groep cumulatief genomen als afwijkend zou worden beschouwd. Het loutere kenmerk slachtoffer te zijn van een gemeenschappelijk misdrijf, valt niet onder het criterium “het behoren tot een sociale groep” in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien is het verband met de Mara's geenszins geloofwaardig.

3.3.2. Gezien de connectie met de drugshandelaren tijdens de beweerde politieke werkzaamheden compleet ongeloofwaardig is, kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de dreigbrief en het telefoontje van de Mara's, waarbij verzoekster zelf stelt niet echt te weten wat het verband is tussen de dreigbrief en de problemen van haar nicht (vragenlijst 3.5) en waarbij uit verzoeksters verklaringen over het telefoontje niet kan blijken dat dit een persoonlijke vervolging is, noch dat dit meer dan een loutere poging tot afpersing zou zijn geweest die niet aan de asielfeiten gelinkt is (gehoor p. 12-13). Evenmin wordt door verzoekster concreet geadstrueerd dat de dreigbrief, het telefoontje, de beweerde overvallen of de beweerde ontvoering van verzoeksters broer enig verband houden met deze voorgehouden asielfeiten, temeer verzoekster over de ontvoering tegenstrijdige verklaringen aflegt en tevens kan vastgesteld worden dat haar broer momenteel met zijn vrouw en drie kinderen nog altijd in Guatemala woont. Immers indien inderdaad kan worden vastgesteld dat de ontvoering volgens de eenzijdige verklaringen van de broer op het politiebureau op 12 mei 2011 plaatsvond, dan stelt de Raad eveneens vast dat verzoekster zelf aangaf dat dit in 2012 gebeurde en de gevolgtrekking dat dit tijdens haar vertrek was, op geen enkel moment tegensprak (gehoor p. 18-19). Indien een klacht inderdaad op de verklaringen van de klager is gebaseerd, dan volgt hieruit dat dergelijke klacht enkel kan attesteren dat een persoon dergelijke feiten verklaard heeft, doch niet de waarachtigheid ervan. Geen van deze voorvallen, voor zover überhaupt al geloofwaardig, kunnen verbonden worden met de door verzoekster

voorgehouden vervolging door haar nicht, noch vertonen deze een politieke of andere vluchtelingenrechtelijke dimensie.

Wat de beweerde foutieve weergave inzake de brief betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster (gehoor p. 20) verklaarde dat *“ik weet het niet, maar het zou kunnen dat iemand voor haar werkte, die brief opstelde en door Mara’s werden bezocht”* zodat verzoeksters verwijt ongegrond is. Daarenboven stelde de commissaris-generaal terecht vast dat niet geloofwaardig is dat verzoekster actief bleef voor de partij UNE en dat ze haar nicht bleef assisteren bij het ronselen van stemmen voor president Colon en het bezoeken van drugshandelaars, tot nog ongeveer zeven maanden na de eerste bedreiging. Dat *“verzoekster onder de invloed en de psychologische druk van haar nicht”* was, is niet geloofwaardig gezien dit niet verklaart waarom de nicht van verzoekster haar überhaupt zou vervolgen wanneer ze nog met haar samenwerkt. Dat *“na zoveel jaren onder de invloed van haar nicht was het moeilijk voor verzoekster om afstand van haar te nemen maar ze heeft het beetje bij beetje gedaan wat haar nicht zeker gevoeld heeft en haar daarom heeft willen waarschuwen met twee pogingen om haar te overvallen en een dreigbrief. Haar nicht wou het zeker op een subtiele manier doen om haar dicht bij haar te houden, maar daarnaast om haar bang te doen zodat ze niets zou zeggen en juist onder haar invloed zou blijven en zodat haar nicht verzoekster zou kunnen blijven gebruiken voor al haar activiteiten”*, kan geenszins overtuigen gezien de aard van de bedreigingen – twee overvallen en een dreigbrief van de Mara’s – noch is dit realistisch gezien een optimale samenwerking cruciaal was, zowel in de beweerde politieke context als in het gevaarlijke contact met drugshandelaren, en elk onderhands wantrouwen deze samenwerking ernstig zou ondergraven hebben.

Eenzelfde redenering geldt de twee beweerde overvallen, waarbij verzoekster nog negen maanden na de eerste overval bleef samenwerken met haar nicht. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er in het *“voorafgaand advies”* op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij *“nauwkeurig, maar in het kort”* de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. Overvallen kunnen geacht worden zwaarwichtige en essentiële feiten uit te maken van een asielrelaas, zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze *“geen tijd [had] om alles uit te leggen”*, noch dat *“het duidelijk dat voor verzoekster de dreigbrief van de Mara 18 de directe vluchtaanleiding was om haar land definitief te verlaten het was dus het belangrijkste feit in haar zin, die ze daarenboven kon bewijzen met de dreigbrief”* aangezien ze het land pas verliet zeven maand na de beweerde dreigbrief. Dat verzoekster haar baby aan het huilen was, vermag evenmin een verschoning te zijn. Verzoekster gaat er verder aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft.

3.4. Indien verzoeksters niet voorts vervolgd wordt wegens geldverduistering en witwassen, dan kan er in hoofde van verzoekster geen enkele persoonlijke vervolging worden vastgesteld (gehoor p. 11), noch is zij anderszins, bijvoorbeeld als getuige, betrokken bij het proces (gehoor p. 17, p. 19). Dat *“Het is ook mogelijk dat omdat ze sinds november 2010 niet meer in Guatemala is en dat haar brieven bij haar oom en tante geraken, de vaders van haar nicht, ze gewoon niet op de hoogte is van een oproeping van justitie omdat zij het verstoort hebben”*, is een loutere *post factum*, gefabriceerde en ongeloofwaardige bewering. Verzoekster verklaarde tevens zelf niet over enige bewijzen te beschikken (vragenlijst 3.5). Aldus zijn er geen objectieve en concrete indicaties dat zij haar nicht werkelijk diende te vrezen. Nergens uit het gehoor kan blijken dat verzoekster concrete bezwaarlijke informatie over haar nicht zou hebben, temeer verzoekster zich bij Conjuve bezig hield met *“gesprekken met jongeren, workshops, schilderen, dans enzovoort”* (gehoor p. 16-17, vragenlijst 10.b.), laat staan dat deze de uitspraak van de rechtszaak zou kunnen beïnvloeden gezien er blijkbaar al voldoende bezwarende getuigenissen en arrestaties gebeurd zijn (*“mensen op financiële afdeling zij voorlopig onder huisarrest rekeningen geblokkeerd enzovoort”*, gehoor p. 17). Voor zover verzoekster nog verklaart dat ze moest *“gegevens invoeren op de computer”* (gehoor p. 17), ziet de Raad niet in waarom dit illegale activiteiten betreffen gezien er kan van worden uitgegaan dat de werkelijk bezwarende activiteiten niet door onbevoegden zouden kunnen worden uitgevoerd (*“ikzelf wist niets van financiën ik deed wat me werd opgedragen”*, gehoor p. 18). In zoverre verzoekster opnieuw verwijst naar het praten met narco-trafikanten over het witwassen van geld en het verplichte druggebruik, stelde de Raad reeds vast dat dit geheel onaannemelijk blijft. Verzoeksters beweerde bezwarende getuigenis is niet geloofwaardig. Hoe dan ook zijn dergelijke problemen van gemeenrechtelijke en strafrechtelijke aard die niet tot de toekenning van de vluchtelingenstatus kunnen leiden.

3.4.1. Daarenboven stelde verzoekster van begin 2008 bij Conjuve te hebben gewerkt tot ze beweerdelijk in januari 2010 werd ontslagen, wat echter wordt tegengesproken door de door haarzelf neergelegde vakantienota en aanbevelingsbrief van Conjuve, waaruit immers een lovende beoordeling blijkt wat redelijkerwijs niet kan worden verwacht indien verzoekster ontslagen zou zijn geweest wegens

verdenking van mededaderschap en of medeweten aan de activiteiten van haar niet inzake geldverduistering en witwassen. Waar verzoekster stelt dat zij geen kans heeft gekregen om hierover een uitleg te geven, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit het gehoor (p. 4) waar zij hieromtrent als volgt verklaard *“dit is een brief, aanbeveling, ben ik gaan halen bij het Ministerie van Financiën, dat ik geen problemen zou hebben als ik het land zou verlaten. Deze brief is van de financieel directeur van Conjuve”*. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat beide stukken uitgaan van een overheidsinstantie, waardoor de inhoud van deze stukken geacht wordt waarachtig te zijn. Indien verzoekster meent dat *“die brieven geschreven werden door collega’s die met verzoekster op de financiële afdeling werkten en die met haar goede contacten hadden. Ze hebben die brieven geschreven op de data die er vermeld zijn, dus na het ontslag van verzoekster, omdat ze haar wouden helpen het land te verlaten”*, dan zouden beide ambtenaren zich aldus schuldig hebben gemaakt aan schriftvervalsing, wat louter op basis van verzoeksters verklaringen en behoudens ander tegenbewijs niet kan worden aangenomen. Derhalve is haar ontslag ongeloofwaardig en zodoende ook de beweerdde, op haar rustende verdenkingen en een mogelijk bezwarende getuigenis tegen haar nicht.

3.5. Bovendien volstaat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Verzoekster is dan ook foutief waar zij meent dat deze vrees niet tevens een objectieve en rationele basis moet hebben. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Verzoekster haalt geen elementen aan waaruit een gegronde, concrete, persoonlijke, actuele vrees kan worden afgeleid. Immers indien de nicht reeds in 2009 uit haar functie werd gezet, dan kan er behalve verzoeksters verklaringen ter zake, niet blijken dat er enige werkelijke bedreiging door de nicht werd geuit of anderszins gebeurd is. Dat verzoeksters nicht haar bedreigd zou hebben *“dat ik moest zwijgen, anders zullen mijn ouders hiervoor boeten”*, is zoals hoger gesteld, gezien verzoeksters tegenstrijdige verklaringen (gehoor p. 15) en het feit dat verzoeksters nicht dit beweerdelijk al in augustus/september 2009 zou hebben gezegd, terwijl verzoekster nog tot november 2010 samen met haar politieke activiteiten zou hebben uitgeoefend (gehoor p. 10, p. 15-16), ongeloofwaardig. Verzoeksters uitleg dat alles berust op een misverstand en waarbij ze haar verklaringen tijdens het gehoor herhaalt, kan niet overtuigen, noch kan gezien verzoekster in haar verzoekschrift de verklaringen van haar gehoor herneemt, blijken dat dit op een misverstand in de vertaling ter gehoor berust. Dat – voor zover al waarachtig – verzoekster haar nicht twee keer heeft gesproken in de twee jaar dat ze hier al in België is, waarbij de eerste keer was om haar te feliciteren met haar zwangerschap (gehoor p. 14) en haar nicht de tweede keer zei dat verzoekster haar *“familie niet mocht verraden”* (gehoor p. 7) of dat haar nicht *“denkt”* dat een ex-collega bewijzen zou kunnen hebben die hij aan verzoekster zou kunnen geven (gehoor p. 12) waarbij verzoekster zelf stelt niet over enig bewijs te beschikken (vragenlijst 3.5), kan bovendien bezwaarlijk volstaan om een objectieve, gegronde vrees in de zin van het vluchtelingenverdrag te funderen, temeer verzoekster geen enkele rol speelde in het proces. Waar verzoekster nog meent dat ze door haar eigen nicht gedwongen zou kunnen worden op bezoek te gaan bij narco’s en drugs te gebruiken (gehoor p. 13), ziet de Raad niet in hoe een familielid een volwassen vrouw van 28 jaar hiertoe al zou kunnen verplichten, laat staan waarom verzoekster dit *überhaupt* zou doen. Dat verzoekster psychologisch zou zijn misbruikt door haar familie, en nog daargelaten dat dit niet wordt gestaafd, is voor zover waarachtig, een familiale en desgevallend strafrechtelijke kwestie, die echter niet onder de vluchtelingenrechtelijke criteria valt en waarbij er evenmin kan worden ingezien hoe een volwassen vrouw van 28 jaar in deze nog een reëel risico op ernstige schade zou kunnen lopen, temeer zij nog terecht kan bij haar ouders en broers.

3.6. Verzoekster toont evenmin aan dat ze bij eventuele ernstige problemen geen beroep kan doen op de Guatemalteekse autoriteiten om zich te beschermen. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekster heeft op geen enkel moment hulp gezocht bij de Guatemalteekse autoriteiten, wat haar ten zeerste kan worden aangerekend. Verzoekster diende zelfs geen klacht in na twee overvallen in februari 2010, wat bezwaarlijk kan worden verschoond doordat de agenten beweerdelijk vroegen of ze wel zeker was (gehoor p. 13).

3.7. Daar waar verzoekster nog wijst op *“haar onwetendheid van het bestaan van deze procedure”* en *“Het is pas wanneer ze zwanger was dat verzoekster erover op de hoogte werd gebracht maar eerst was ze bang om een asielaanvraag in te dienen omdat ze niet zeker was hoe het zou gebeuren en omdat veel mensen haar hadden gezegd dat het geen zin had”* om te verschonen dat ze pas meer dan twee jaar na haar binnenkomst in België een asielaanvraag heeft ingediend en daargelaten of ze uit

hoofde van haar politieke activiteiten al dan niet kennis had over de asielprocedure, kan deze verschoning niet worden aanvaard temeer verzoekster al tijdens haar zwangerschap op de hoogte werd gebracht, doch wachtte tot na de geboorte van haar zoon, en een advies van derden bovendien niet kan worden aanvaard ter verschoning van dergelijke nalatigheid indien verzoekster werkelijk een gegronde vrees zou hebben.

3.8. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier geenszins aan.

3.9. Verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het (soms foutief) aanhalen van vluchtelingenrechtelijke beginselen en het maken van ongefundeerde verwijten naar het CGVS (zoals *“De vraag die gesteld werd aan verzoekster was of ze indicaties had dat ze haar nicht moest vreezen en niet of ze indicaties had dat haar nicht dacht dat ze bezwarend informatie over haar zou openbaren. (verhoorverslag CGVS, p. 12) Verzoekster heeft dus aan die vraag niet kunnen antwoorden”*, terwijl de ene vraag de andere impliceert en uit de gegeven antwoorden alleszins blijkt dat verzoekster haar antwoord kon toelichten (gehoor p. 12) en de logica van de vragen begrijpt). Voorts blijft verzoekster bij het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van loutere en ongefundeerde beweringen (*“Maar haar vermoedens zijn heel aannemelijk gezien de situatie met haar nicht en de contacten van haar nicht met drugshandelaren die vaak in contact zijn met de bendes”, “Waarom zou de Mara 18 haar bedreigen om haar mond dicht te houden als het niet op opdracht van haar nicht is?”*), het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*“In Guatemala is de politie vaak corrupt en intimiderend en het schrikt dus de mensen af om een klacht in te dienen”*) en laat verzoekster na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.11. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering dat aangaande de subsidiaire bescherming geen enkele motivering werd gegeven, berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.12. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de corruptie en de macht van de bendes en drugshandelaars in Guatemala, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict en desgevallend geen alternatieve hervestiging voorhanden is.

Volgens het Hof van Justitie (HvJ, *Diakité*, 30 januari 2014) wordt onder een “binnenlands gewapend conflict” de toestand begrepen “wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.” Uit de in het administratief dossier aanwezige objectieve informatie, kan niet blijken dat het door de onderlinge strijd van de Mara's en andere drugsbendes veroorzaakte geweld dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat het als een toestand van gewapend conflict moet gekenmerkt worden, noch kan blijken dat de overheid hier niet tegen optreedt. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

3.13. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins andersluidende informatie aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.14. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CASTELAIN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CASTELAIN

K. DECLERCK